

26. szám.
 Junius 25-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra
 jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Előfizethetni milder. postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

VIGJÁTÉK LESZ-E, VAGY TRAGÓDIA ?

Minden ember azt kérdi, hogy mi a ?
 Ez a londoni konferencia,
 Vigjáték lesz e, vagy tragédia ?

Tartozván azon darabok közé
 Mikről a szerző maga sem tudja,
 Hogy hova út ennek el a rudja,
 Midőn jelenésekbe kötözé ?

Kezdődött ez conversations műnek,
 A miben csak beszélnek és ülnek.
 Hol kimennek, hol pedig bemennek,
 A sugónak van kelete benne.

Akkor egyik szerző azt kívánta:
 Népszínmű is lehetne ez, hátha ?
 Egy kis élénk népszavazás, ének
 Okkal móddal valjon nem tenné meg ?

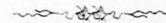
Másik monda, jobb lesz operának,
 Vagyunk nagy bővében a nótának.
 Ezekben sok melodráma vagon.
 Csak a flót(t)ákat ne fújjuk vagon.

Harmadik szól: ez *vitézi dráma*.
 Benne görögütöz és harci láрма.
 Angoldörgés; nem tüzes golyóval
 Lövöldözvén, csak papiros „Globe“-al. —

— Én azt mondom: vagy egyik vagy másik?
 Kiderül a jövő állomásig.
 Ha vigjáték lesz, nem lesz szomorú,
 Ha béke lesz, vagy nem lesz háború.

De hogy szóljak még bizonyosabban
 Ha Brunnow fog sírni a darabban,
 S ha Russelnek kell átkozódnia,
 Akkor lesz ez vidám komédia.

De ha az a bizonyos „Ó“ ottan
 Ki a lábát lóggázza nyugodtan;
 A dráma végével fog nevetni: —
 — Szomorujátéknak nevezhetni.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Egy igen szíp kípét latam ma üveg alata. Melikelte ujsagdivathirlap. Titulusa neki „Emese almodasa.” Tudnyilik, hogy volt nekünk egy universalis groszmamank, a kinek a neve emse; de azirt nem valami yorkshirei familiabul valo.

Had eczer ez a tisztos muterkank aszt almota nekünk, hogy az ü kavis findzsajabul mind kiömlöte foro kavi, is elöntöte vele egisz Europa mapajat; a mibül az let a következise, hogy az a jambor tablabiro. az a mi groszpapánk, odhagya rigi joszagat, a Volga melete is kiemi-gralta cum gentibus ide Duna meletibe.

Nem most disputalnyi akarok azon kirdis fölöte, jo volt i, nem jo volt i öreg mami almos könyve tanacsara elpusztulnyi Volga melikirül? Ki tugya, nem mink volnank i urak Moszkauban, ha od maratunk volna, a mikor in volnik nem Tallérossy Zebulon, hanem novogorodí pispek; a mi nekem volna job; hanem had ez mar kisö. In csak beszilek a szíp kípöt, a kit latam. Od van Arpad, a ki foglalja el országot, od van Matyas kiraly, a ki csak az a hibaja volt, hogy nem tuta jól meghazasodnyi, is vigtíre od van grof Sziehinyi Istvan, a mind güzhajotarsasagot

megfundalja; is az egisz magyar tudos tarsasag. Ezen vizgödik az alomlatas visioja.

Mar mosd in csak ara egyre vagyok kuriozus, hogyan magyarazta meg Emese nagymami scytha diplomataknak az elöte ezer esztendüvel, hogy *mi a a gözhajo?* a mit ü almaban meglata? no meg az a *tudos tarsasag?* a mirül sok ember ma se tugya, hogy micsoda?

Kipzelek, hogy eltatota szajat Bendegüz körösztpapa, mikor ezt az almot elmonta neki koma aszony.

Csak aszt sajnalok mig inkab, hogy kedvezs nagymamat enil a punctummal fölibreszettek; had almota volna mig egy kicsit tovabat izs; egisz a mostani ujabkori bugyögöviselő fiatalsagig. Valyontin talantan kivankozta volna-i mig akor izs onan az aviticumbul ide a neo-quisticumba? A biz elhozta volna benünket akor izs — a csaszarfürdői balok kedviirt, is ugy tanczolta volna a walczert, mind akarmelyik krinolinozs unokaja.

Igy vizznek bentinket az aszonyok orunknal fogva mindenbele.

Alazatos szolgaja
Tallérossy von Zebulon.

Bölcsesség eseresnye magjai.

(A nagy Csin-Ta-Lan bölestöl.)

I.

Ha az ember sokat tanul —
Akkor nem él tudatlanul.
De lám, hogy ha sokat iszik,
— Akkor haza rúdon vizzik!

II.

Többet észszel mint erővel
Többet pénzzel,
Mintsem észszel,
— De legtöbbet — mindkettővel.

Ha ki szeret valakit,
S vizont nem szereti az,
Biz' olyan ez, mint mikor
Fésüt talál — a kopasz!

III.

Kinek az ég nagy észt adott
Annak szavát alig hallod,
S kinek esze csekély vagyon,
Az meg darál szörnyü nagyon.

Tamburás.

V a l ó s z i n ü.

Nem rég bizonyos színházban renden is tul unalmas darabot adtak: egy páholy tulajdonosnö nem állhatta végig, s az utolsó felvonás előtt elhagya páholyát. Az ajtó előtt rá várakozó inasát mély álomba merülve találta.

— Azt hiszem, mondá a delnö férjének, hogy az a mi inasunk aligha nem *hallgatózott.*

Kukliné prédikációi.

No már annak aztán örülök Kukli, hogy téged választottak meg ebben a városnegyeden békebirónak: ez már egészen neked való hivatal; úgy legalább neked magadnak veszednek nem szabad. Már pedig, ha te nem kezdsz czivakodást, más ugyan nem kezd. Milyen boldogság az embernek a saját házában birhatni a békesség felügyelőjét; a városnegyed békebirójával lakhatni egy földél alatt. Már most nekem sem szabad többet soha ellent mondanod, mert te békebiró vagy, neked békében kell lenned mindenkivel. — No majd meglátom, hogy adandó alkalommal hogy fogsz kitenni magadért ebben az új hivatalodban. — Hallgas csak! Mintha hallanék is már valami neszt az utcán. Bizony nagyon pörölnek. Ne nyüzsödj! hadd hallgatom, min vesztek össze? Öten is lármáznak. (Azt mondod, hogy jó kedvük van? — veszekesznek!) Összetalálkoztak szemközt, aztán egyik se akar lelépni a keskeny pallóról a sárba. Az ötödik csitítja őket, s azt indítványozza, hogy felezzék meg a pallót, mindegyik fél-lábbal lépjen csak bele a pocsolyába. No, Kukli, ebből mingyárt szép verekedés lesz, hát már most, ha békebiró vagy, csak kelj föl szaporán, húzz csizmát, ölt kabátot, és eredj ki, csinálj békességet. (Hogy te most meg vagy izzadva, nem kelhetsz föl?) Hja barátom, ha békebiróvá lettél, akkor semmi közöd a saját egészségedhez, akkor csak máséra legyen gondod. Neked föl kell tápász-

kodnod, mikor legédesebben alszol, azért, hogy a szomszédaid csendesen alhassanak. Eredj ki, csinálj rendet. A te szavadra bizonyosan hallgatni fognak. Bull János szomszédnak a szavát hallom, utánad kiabál, segítségre hí; nem hallod? (Azt hallod, hogy Bull János valami régi *nótát* énekel?) De hallod-e, ez már nem *nóta*; ez már recitativo. Iszonyuan káromkodik még fejbeüt valakit. — (Dehogy üt, okos ember az, tudja, hogy azért *öt forint hümtetést* kell a városházán fizetni.) De igazán mondom, most mingyárt összevesznek mind az öten, már bele is kapaszkodtak egymásba. Ha szét nem választod őket, most mingyárt a vízbe taszítják egymást a pallóról. (Hogy akkor épen nem mehetsz közéjük, mert fölázik a sarkad?) Hiszen van neked akkora csizmád, hogy térden fölül ér, hát akkor minek neked ez a nagy ménkü vizmentes csizma, ha nem mersz vele a vízbe menni? — (Hogy én neked hagyjak békét, a békebiró dolga az, hogy engedjen minden embert tetszése szerint békén dulakodni.) De én így egész éjjel nem tudok alunni. (Hogy te meg akkor tudsz legjobban alunni, mikor mások veszekesznek.) De Kukli, ha te ilyen békebiró vagy, akkor holnap mingyárt elcsapnak téged a hivatalodból. Legalább annyit tennél meg, hogy kiáltanál rájuk az ablakon, hogy lokalizálják a czivakodásukat a másik utcára.

Vagy már alszol?

Nevezetes vadállatok.

Melyek a létrejövendő pesti állatkert számára különösen ajánlatnak.

1. Tigris Róbert,
2. Tolvaj szarka
3. Elemér a Sas. Jósikától
4. Tritou gigasz. Jokaitól
5. Az a bizonyos *galamb*, mely sülvé szokott repülni a szánkba: — legalább azt hisszük.
6. Ama holnap *tűzok*, melyet a mai *verébért* annyiszor oda adtunk.

7. Az a kritikus *tyúk*, a ki az abécéhez jól ért.
8. Az a *medve*, a kinek a bőrére olyan sokat és olyan régóta iszunk.
9. Az a *golya*, a ki a jó kedvünket elvitte.
10. A *kacsa*, a kinek a pecsenyéjével annyiszor megvendégelik a hirlapírók a közönségüket.
11. Az a *macska*, a kinek a körmével a tüzből ki kellene kaparni a sült gesztenyét.
12. És végül az a *kutya*, a ki Ballagi Mór barátunk felsohajtása nyomán még mindig nem eszi meg a *macskát*.

Egy híres kánkán tánczosnő életéből.

Hítelező. (jön a lejárt váltóval) **ÉN Őzláb kisasszonyt keresem : lehet szerencsém ?**
Őzláb kisasszony. (a pártfogó hatalomra mutat) Itt van „ő” kérem alássan.

Pártfogó hatalom zörget **Őzláb kisasszony** ajtaján.

Macskaláb szobalyán. (kidugja fejét) Ma nem fogad el a kisasszony senkit, mert — fokhagymával és veres hagymával ebédelt.

Egy híres kánkán tánczosnő életéből.

Milyen formák voltak azok a fokhagymák és vereshagymák, a kikkel Özláb kisasszony ebédelt?

Özláb kisasszony. (sírva és dühöngve) Nézze ön, ez az infamis kritikus, megint milyen czudarságokat ír felőlem s ön ezt eltűri?

Pártfogó hatalom. Hát mit csináljak vele? Megöljem?

Özláb. Nem: — vegye meg!

A jó barátok.

Ócskás zsidó boltja pókhálós zugában
Sokáig busúlt egy „bugyogó“ magában,
Míg mellé szomszédul „magyar nadrág“ került,
S a bugyogó arca társ jöttén kiderült. —
Megismerkedének; — őszinte nyíltsággal
Mondák el egymásnak, hogy kiki mit fájlal.
,Te csak vagy úgy a hogy — szólott a bugyogó,
,Bár a te jóvőd se valami ragyogó,
,Jön vevő az első gazdánál szegényebb —
,De ki nem kontóra, kész pénzen veend meg;
,Boldog vagy, mert téged „forgatni“ nem lehet,
,Maradsz magyar nadrág míg tested szétreped,
,De lásd belőlem még csinálhatnak magyart
,— Vélvén, hogy a sujtás már mindent eltakart. —

Hallgattalak szomszéd, aggodalmad — helyes,
A hal úgy legszebb ha mundúrja pikkelyes.
A mi rajtam díszes, égetné testedet,
Moly lenne az rajtad, kurtítani éltedet;
De lásd szörnnyűbb kín az, — égetőbb látni hogy
Délceleg gazdáimnak számuk mint apad, fogy,
Ósi öltönyét mit csak nemrég vett elő
Szégyenli, s lesz ismét bugyogóviselő;
Attól nem tartok hogy belőlem más válhat,
Engem mássá bruder már nem travestálnak,
Történhetik ugyan a metamorphozis
,Hogy ha mágnás hordott, viselend majd kocsis.“ —

E perczen vevő jött, olyan kellner fajta,
S a bugyogót zsidónk szögéről lekapja,
Megalkudták árát, vitték a nadrágot
Eltépték egymástól a két jó barátot. —

Biczegő Dani.

Milyen az időjárás.

A Botschafter *villímlik*, a Sürgöny *mennydörög*, a
Hírnök *fúj*, az Idők Tanuja *csepereg*. Aldott időre van
kilátás.

Remek fordítások.

— Dienes Mädehen scheint mir gewogen zu sein.
Ez a leány nekem megmázásátnak látszik.
— Naseweises Ding=Fehér orrú izé.

Az életbiztosító intézet iródájában.

— Mit parancsol öreg asszonyság?
— Kérem, kérem. Én ifju asszonyság vagyok; csak 1856-ban születtem, s azóta is már több ízben volt alkalmam újra születni. Én vagyok az európai béke.
— Önnek becses neve.
— L'empire c'est la paix.
— Lämpírozalapé asszonyság: tessék helyet foglalni. Mit kíván kegyed?
— Életbiztosítást akarok.
— Engedje meg, hogy a szokásos kérdéseket intézzem önhöz. Egészséges családból származott ön?
— Óh igen, volt egy nagybátyám, a ki 1816tól 1824-ig élt.
— Vannak önnek testvérei?
— Igen is, az ázsiai béke, az afrikai béke, és az amerikai béke. Az utóbbi ugyan erős vérvesztésben szenved, hanem az elsőbbi az indiai nagy érvágás óta lábbadozik, s a középsőt most operálják.
— Önnek foglalkozása?
— Adósságszinálás.
— Egészségtelen professzió! Száraz betegségre vezet. Nem szokott ön szeszes italokat inni?
— Néha egy egy pohár *gloiret*, ha megkívánom; vagy egy kis *englisch Bittert*, ha a gyomrom némelykor elromlik.
— Vegyen, kérem, nagy lélekzetet.
— Hiszen ha lélekzetet tudnék venni, nem jönnék ide, magamat biztosítani.
— Nincs önnek valami eltitkolt baja?
— Semmi egyéb, mint hogy rossz álmaim vannak.
— Engedje ön, hogy a hallgató csövel egy kissé körül hallgassam. — Önnek mellében nagy vértolulásokat hallok.
— Ne adjon rá semmit, journalisten-rummel az egész.
— Kicsoda önnek a házi orvosa?
— Doktor Aequilibrium.
— Nagyon kompromittált egyéniség. Nincsenek önnek olyan rokonai, a kik önnek halála után valami örökségre tarthatnak számot, vagy valami szeretője? — Tetszik tudni . . .
— De bizony van egy pár; a Luis, meg a Máni; különösen az első akarja nagyon, — hogy biztosítva legyenek.
— De hiszen, madame, nem is biztosítjuk itt önnek az életit. Ott van előttünk a keserű példa a Pommerais pörben. Hátha az a Luois is csak azért akarja önnek az életét biztosítani! Magamat ajánlom.

Ritter Theobald!

(Vitézi ének a kereszties hadjárat idejéből.)

Motto: Katona dolog öcsém! mesesik
az bajszos emberen is,

Közmondás.

, . . . És a ki bajnok, jöjjön az,
És fenje fegyverét.
És bár esik, és bár havaz,
Jöjjön minél előbb . . . !
Igy hangzik a szó, messze földeken,
Es a ki hallja azt, indul, megyen.

,A szentföldért kell küzdeni,
Szaraczen birja azt.
Dúlásban párja nincs neki,
S kegyetlen az ,akaszt'
A szív fellázad zsarnok tettein,
Am bosszút állni jöjjön ki legin' !

. . . Ritter Theobald hallod-e?
„— És hallom, és megyek!
S lovag csizmát húz fel. „No de
Hova készül kegyed? “
Igy kérdi őt a bájos Adelájd.
S ő szól: nyergeljek lovam a ,betyárt'!

„Én a szentföldre indulok,
A sereg is megyen;
És oh Adelájd, Grisz' ti Gott,
Veled az ég legyen . . . ! “
És mig búcsúzik ajka mosolyog —
A harciba menni, — katona dolog!

II.

Elérnek a szent földre ők,
Jeruzsalemhez el.
És ott a szent falak előtt,
Mind együtt ünnepel.
Ma még ünnep van, s holnap már csata,
Melyről tudósít sok ,depesch' s „kacsá! “ —

Ritter Theobald bajnok úr,
Vitézül harcözla,
Kardja, melylyel vág konokul,
Jó négy láb, s öt zoll a'.
Vitéz szaraczen harcözst kétfelé,
Lovastól együtt véle elszel.

És hire neve nagy vala,
S az szájról szájra járt:
Hogy senki le nem szabdala
Mint ő, oly sok tatárt!
— De ő mind erre lágyan mosolyog,
Vitéznek lenni — katona dolog!

III.

Harmadszor váltá a telet
A tavasz újra fel:

Mikor megunva a sereg
A harcöt, útra kel.
S velök, — nevéhez kit a vágy lovalt
Megindul vigan Ritter Theobald!

S már látta vára tornyait,
Már látta ős lakát.
S ösztönszerűleg jó lova —
Alatta rug-kapált.
S vigan nyeritve rohant felfelé,
Csak ugy nyekegett Theobald belé.

„— De mi ez? itten tán tudák
Hogy én megérkezem . . . ?
S így fogadni a vár urát
Rendelte hitvesem . . . ?
Bizonyyal ugy lesz, Adelájd, szegény,
Vidor lakomat rendezett elém! “

S kiált: kapus, hej! hallod-e?
Odvadból búvj elő,
Mi vigáлом van odabe . . . ?
„Bizott keresztel ő! “
. . . S Ritter Theobald most nem mosolyog,
Pedig hát ez is ,katona dolog! “

K. L.

A kedves publikum.

— Drága nagysám, erre a mai előadásra ezt az egy pár zártszéket ha tetszenék megtartani, hogy épen üres ne legyen a színház. Aztán igen jó darab, most hozták Párisból; kánkán is lesz benne, dal is van hozzá, zenével; végén tündéri csoportozat. Kár lenne meg nem nézni.

— Sajnáljuk, kedvesem, de ma már voltunk egy spektakulumon; aztán egy napra kétféle sok lenne.

— Hol tetszett lenni? Micsoda látni való volt kérem alássan?

— Hát mikor annak a gyilkosát akasztották. — Igen szép közönség volt.

A jó apák.

Egy nagy politikai hirlapnál négy munkatárs van, a kik közül egyik mellékesen gazdasszonyi lapot szerkeszt, a másik élelplapot, a harmadik gyermeklapot, a negyedik parasztlapot A nagy politikai vendégségben aztán mindig jut egy egy kis darab sütemény, a mi fennmarad: ez jó lesz a gazdasszonyoknak, ez a bohóságoknak, ez az ifjaknak, ez a parasztnak, azt mind-egyik zsebkendő szélébe köti s viszi haza az apró szenteknek.

Igy gondoskodnak a jószívű apák otthon levő kisdedeikről. *)

*) No no, kár rólunk adomákat szabni!

